

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De vera conuersione hominis ad Deum, qui est summum bonum. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

5. Neminem tantum diabolus timet & refugit, quantum hu-
miliem, & semetipsum despicientem. Et contra nullum tantū prę-
ualet, sicut contra superbū, & de se pręsumentem. Cave ergo
superbiam, si non vis pati ruinam. Si non vis seduci & supplantari,
noli extolli, nec inaniter gloriari. Quamuis in monasterio sis
vel in solitudine, non es tamen liber à tentatione, quia Christum
diabolus tentauit in deserto, qui erat plenus Spiritu sancto. Quā-
diu ergo vixeris, oportet te pugnare contra insidias diaboli &
proprias passiones. Et si interdum cessat ad modicum tempus,
hoc facit ad fraudem, vt cū incustoditus fueris & laxus, subito
& inopinatē te prosternat.

Diabolus
de super-
bis semper
triumphat

Matt. 6.

6. Tentat in choro, vt cum tadio pfallas, & parum aduertas ad
sensum verborum. Reducit ad mentem phantasmata rerum ex-
teriorum, quę prius vidisti & audisti; quatenus fructum oratio-
nis tollat, & chorum tibi in grauitatē vertat. Tentat in refectorio,
vt plus vel lautius comedas, aut etiam de aliquo defectu murmu-
res. Tentat in cella, vt pigrē labores, aut rarius ores, vel modicē
legas, sed citō inde exeat, & fabulari quęras, & tardius ad cellam
redeas. Tentat tempore silentij, vt verbum illicitum proferas: &
si loqui licet, mox ad inania & nociua instigat; vt conscientiam
macules, & fratrem tuum offendas. Vigila ergo & ora Deum sem-
per, vt det tibi gratiam cōtra Satanę astutias, qui tam in prospe-
ris quā in aduersis insidiatur omnibus deuotis.

CAPVT II.

De vera conuersione hominis ad Deum, qui est summum bonum.

1. **M**VLTA sunt auersiones nostrę à Deo summo bono; quia ex
propria iniquitate & magna fragilitate, citō labimur ad in-
feriora & terrena concupiscenda, quę nos satiare non valent, nec
etiam permanere nobiscum. Opus est ergo quotidiana conuersione
ad Deum, à quo sepius auertimur ad nos ipsos, inordinatē nos
diligendo, aut aliquas creaturas vanē aspiciendo, vel etiam malē
vtendo; & plus de temporalibus, quā de diuinis rebus cogitan-
do. Sape etiam odimus peruersē salutaria, & quę sunt pro disci-
plina; & affectamus habere, quę commoda sunt & iucunda; non
attendentes quid dicit conscientia; & quantum displicet Deo a-
uersione nostrā ab ipso ad ista caduca. Et quamuis aliquem iustum
& bonū scimus, si contrariatur voluntati nostrę, & aliquā propo-
nit restrictionem inducere ex virtute; incipimus ei improbē resi-
stere, & viliter de eo sentire; & dicimus, quod ipsi non sit creden-
dum. Et hic error in plerisque religiosis inuenitur, qui contra be-
neplacitum Dei & superioris sui sensum, appetunt prosequi in-
ten-

rentum suum; minùs ponderantes graue iudicium sibi imminere, si plus quàm oportet, in causis proprijs de semetipsis confidunt. Quod ex elatione cordis, & agitatione diaboli procedit; qui in Spiritu proficere conantes, ad laxationem carnis trahere quarit. Non enim sufficit ad veram hominis conuersionem secularis habitus mutatio, quæ vna die vel hora fieri potest; sed illa est vera & religiosa conuersio, cum quis nititur vitia sua vincere, & magno feruore pro virtutibus instat.

Conuersio
nostra ad
Deũ quo-
tidiana fit.

Psal. 34.

2. Debemus igitur, quantum possibilitas admittit, nos qui religiosum habitum gerimus, cor nostrum ab omnibus materialibus & visibilibus rebus auertere, & ad inuisibilem conditoris nostri faciem contemplandam eleuare, & anhelare semper ad celestia; atque per singulos dies omnique hora, immo toties quoties euagatio mentis accidit, pro venia humiliter supplicare, & cum propheta gemebundè dicere: *Conuertere nos Deus salutaris noster, & auerte iram tuam à nobis.* Quando ita facimus, Deus libenter suscipit preces nostras; & gaudent angeli sancti in cœlo de nobis; quia couertimur ex toto corde ad Dominum Deum nostrum, qui est beatitudo omnium sanctorum.

3. Sed Satan è contrario conatur ab hoc summo bono religiosam animam abstrahere, & per diuersas occasiones & tentationes eam impedire; immititque cogitationes superbæ, iræ, gula, impudicitæ, inuidiæ, discordiæ, duritiæ, fallaciæ, blasphemæ, diffidentiæ, pusillanimitatis, inconstantæ, dissolutionis, & negligentæ, ceterorumque malorum, quæ enumerare longum est: quatenus à celestium dulcedine & angelica puritate retardetur; & in infimis & vanis rebus diutiùs teneatur: necnon, vt propter nimiam difficultatem vincendi tentationes, Deum querere & inuocare cesset, & sic tandem omnem spirituales profectum & laborem pro custodia cordis, quasi ex radio boni postponat. Hæc sunt opera inimici, à facie Dei cæli proiecti. Nam cum ipse totus sit à Deo auersus, machinatur omne malum contra bene agentes, & præcipuè, cum orare & ad interiora se conuertere uoluerint, atque pro delictis suis deprecari. Heu nequam pessimus, infidiatur callidè omnibus bonis. Nam rete sinum per totum mundum subtiliter texit, ac latissimè expandit: monachos & moniales, subditos & prælatos, solitarios & officiales circumdat & tentat; vt vel vnum pisciculum hamo concupiscentiæ illicitat, & de piscina claustralis custodiæ ad litus sæculi trahat, vbi per visum & auditum, iocum & risum, aliquo peccati contagio inficiat, quatenus nullus sine periculo euadat.

Claustrum
piscina est
& veluti
stagnum
quoddam.

4. Quapropter religiosus seruus Dei, vias suas diligenter custodiat, & euagationes tam mentis quàm corporis compescat.

ne summum bonum amittat, quod cum infimis teneri non potest: sed mox, vt se abstrahi & impediri sentit, ad Deum per orationem & contritionem redeat, & cum sancto Dauid oret, & dicat: *Oculi mei semper ad Dominum, quoniam ipse euellet de laqueo pedes meos.* Sicut enim peccando, & in creaturis delectando, homo captiuatur, & à Deo separatur; sic pœnitendo, ad eum reuertitur & sanatur. Nam peccando fit sordidus, frigidus, & aridus: sed iterum pœnitendo, orando, & flendo pro commissis, intus mundatur, accenditur, & irrigatur. Et saepe ad maiorem cautelam & rigorem seruadum, per facilitatem lapsus sui eruditur & solidatur.

5. Ille autem verè conuersus est, nec in vacuum nomen religionis & habitum portat; qui seculo moritur, & Christo viuere delectatur; qui omnia opera sua & cogitationes ad Deum finaliter refert. Qui honorem Dei & laudem nominis eius, in omnibus dictis & factis suis querit & desiderat, nil de priuato amore & proprio commodo cupiens habere: sed semetipsum cum omni bono, quod fit in cælo & in terra, offert & eleuat; gratias immensas Deo summo bono referendo, à quo omne bonum creatum descendit & emanat.

CAPVT IV.

De obedientia humilis subditi erga prælatum.

1. **A**D bonum subditum pertinet, mandatum obedientiæ hilari-
ter amplecti, & nihil de propria voluntate retinere, sed exemplo Christi, in manus Dei & prælati sui, sponte se signare quia hoc est gratissimum donum, quod potest Deo offerre. Caueat ergo omnis bonus subditus, ne prælatum suum temere iudicet, nec vias eius curiosè scrutetur, sed potiùs eius dicta & facta, in melius interpretetur. Et si quædam minus vtilia apparent, & aliqua defectuosa in eo reperiuntur, non despiciat nec arguat eum, sed excuset & piè toleret, & charitatiuè (si ita conuenit) admoneat, aut paternè obsecret per se vel per aliù magis idoneum, quia magnum onus super se habet. Sæpius etiam pro eo secretè oret, vt Deus eum custodiat & confortet; cum nullus sit in tota domo, qui tantam quotidie sollicitudinem pro omnibus gerat.

2. Rarò namque inuenitur prælatus, qui possit quilibet satisfacere vel placere pro voto. Ideo iuuari debet à subditis & honorari, atque portari ab omnibus, & excusari coram infirmis: qui citò suspicantur, dum ipsis resistitur, & aliquid negatur. Ipse est utique, qui omnes tolerare habet, & in ore omnium ventilatur: cui & facilè imputatur, quod malè gestum est, aut neglectum æstimatur. Sed hoc virtuosorum non est, imò æmulorum studium: qui querunt in prælato, quod reprehendant. Non est credendum ei, nec consentiendù, qui superiori suo detrahit, & ad resistendum
illi

Psal. 24.
Conuersus
verè quis.